

Roma etablerer synet – nummer to

Å identifisere det moderne Roma og den profetiske visjonen i de siste dager

Jeff Pippenger

2024-07-05

Og i de tider skal mange reise seg mot sydens konge; også voldsmennene blant ditt folk skal opphøye seg for å stadfeste synet; men de skal falle. Daniel 11:14.

Den riktige identifikasjonen av den makten i de siste dager som fremstilles som det moderne Roma, og dermed den makten som «stadfester synet», er avgjørende og frelsesmessig. Den representerer et element i den endelige prøvelsesprosessen for de hundre og førtifire tusen. Ordet «syn» i verset er det samme hebraiske ordet som Salomo valgte da han angav hvorfor Guds folk går til grunne.

Uten åpenbaring blir folket tøylesløst; men salig er den som holder loven. Ordspråkene 29:18.

Alle profetene taler mer direkte om de siste dager enn om noen annen periode i den hellige historie, og Salomos advarsel om nødvendigheten av å eie «synet» er et spørsmål om liv eller død. Sannheten skiller alltid og frembringer to klasser av tilbedere. I verset finnes det en klasse som går til grunne, og en klasse som med glede holder loven. Det bør imidlertid bemerkes at Salomos råd er satt i sammenhengen med en strid om «sannheten». Det er også i sammenhengen med lignelsen om de ti jomfruer, for lignelsen om de ti jomfruer er en grunnleggende illustrasjon av Guds folks erfaring i de siste dager.

En dåre lar hele sitt sinn strømme ut, men en vis mann holder det tilbake til siden. Om en hersker lytter til løgn, blir alle hans tjenere ugudelige. Den fattige og den svikeyfulle mann møtes sammen; Herren gir lys til begges øyne. Den konge som trofast dømmer de fattige, hans trone skal stå fast til evig tid. Riset og tilrettevisning gir visdom, men et barn som er overlatt til seg selv, fører skam over sin mor. Når de ugudelige blir mange, tiltar overtredelsen; men de rettferdige skal se deres fall. Tukt din sønn, så skal han gi deg ro; ja, han skal gi din sjel glede. Hvor det ikke er noe syn, går folket til grunne; men salig er den som holder loven. Ordspråkene 29:11–18.

Det er ikke min hensikt å rette en anklagende finger mot dem som måtte ha en annen forståelse av det moderne Roma enn jeg har. Min hensikt er å vise at Salomo henvender seg til to klasser av tilbedere, som han betegner som en «vis mann» og en «dåre». «Dåren» blir også identifisert som den «ugudelige». De vise og de dårlige jomfruene i lignelsen blir også i den profetiske linjen i Daniel kapittel tolv identifisert som de vise og de ugudelige.

Mange skal bli rensket og gjort hvite og prøvet; men de ugudelige skal handle ugudelig, og ingen av de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå. Daniel 12,10.

Salomo og Daniel er enige med hverandre, for all den profetiske vitnesbyrdet samstemmer i de siste dager. De vise forstår «kunnskapens økning».

Og de forstandige skal skinne som himmelhvelvingens glans, og de som fører de mange til rettferdighet, som stjernene for evig og alltid. Men du, Daniel, lukk til ordene og forsegl boken inntil endetiden; mange skal fare hit og dit, og kunnskapen skal bli stor. Daniel 12:3, 4.

Vers ti identifiserer den tretrinns prøvelsesprosessen som skiller ut jomfruene, som er kalt til å være blant de hundre og førtifire tusen. I begge tilfeller er sile- og prøvelsesprosessen basert på om jomfruene forstår kunnskapsøkningen (synet) som ble åpnet ved endens tid i 1989.

«Endens tid» i de siste dager var 1989, da versene førti til førtifem i Daniel elleve ble åpnet. Det ble da fastslått at emnet for versene var den endelige oppreisning og det endelige fall til kongen i nord. Det ble da fastslått at kongen i nord i disse versene er de siste dagers pavelige makt. Inspirasjonen bruker aldri uttrykket «Det moderne Roma». Uttrykket ble oppfunnet av meg for å betegne de siste dagers pavelige makt, for profetisk representerer «moderne» de siste dager. Ellen White brukte aldri uttrykket «Det moderne Roma».

Det finnes uriktige oppfatninger om hvem nordens konge representerer i de siste seks versene av Daniel elleve, men det finnes bare én riktig forståelse. Forståelsen av at nordens konge i disse versene er pavemakten, er utledet fra mange profetiske vitner. Vers førti begynner med å identifisere at pavedømmet mottar et dødelig sår i 1798, deretter identifiserer versene førtien til førtitre de dynamikkene som er involvert i legingen av det dødelige såret. Vers førtifire beskriver budskapet som vekker pavemaktens vrede og leder inn i vers førtifem, når pavemakten kommer til sin endelige og fullstendige slutt. Synet som ble avforseglet i 1989, er synet om pavemaktens siste oppgang og fall i de siste dager. Dette synet er kunnskapsøkningen som frembringer og manifesterer to klasser av tilbedere, på grunnlag av deres aksept eller forkastelse av kunnskapen som finnes i disse versene.

Ifølge det selvsamme kapitlet hvor kunnskapsøkningen ble avforseglet i 1989, er «røverne av ditt folk», som «opphører seg» og til sist «faller», det symbolet som stadfester «synet». I den endelige siktingen er det første prøvende spørsmålet hvem som fremstilles som «røverne av ditt folk», for de er det profetiske symbolet som stadfester «synet». Er røverne den pavelige makt, eller er de De forente stater?

Bøkene Daniel og Åpenbaringen er den samme bok og representerer to vitner om den samme profetiske linjen. Daniel er begynnelsen, og Åpenbaringen er avslutningen, og sammen representerer de to vitner om sannheten som blir åpnet ved endens tid i 1989.

Daniel beskriver den renselsesprosessen som ble frembrakt da Løven av Juda stamme åpnet opp versene førti til førtifem i 1989. På den tiden begynte en prøvelsesprosess for å fastslå og åpenbare hvem som skulle være de «prestene» som utgjør paktsfolket, de hundre og førtifire tusen i de siste dager. Hosea tilføyer at de som forkaster den økte kunnskapen i de siste dager, ikke vil bli blant de prestene som utgjør de hundre og førtifire tusen.

Mitt folk går til grunne av mangel på kunnskap. Fordi du har forkastet kunnskap, vil også jeg forkaste deg, så du ikke skal være prest for meg. Siden du har glemt din Guds lov, vil også jeg glemme dine barn. Hosea 4:6.

Åpenbaringsboken viser at den kunnskapen som blir avseglet og forkastet av én klasse, fullbyrder deres forkastelse like før nådetiden avsluttes.

Og han sier til meg: «Besegl ikke ordene i profetien i denne boken; for tiden er nær. Den som gjør urett, la ham fortsatt gjøre urett; og den som er uren, la ham fortsatt være uren; og den som er rettferdig, la ham fortsatt være rettferdig; og den som er hellig, la ham fortsatt være hellig.» Åpenbaringen 22:10, 11.

Milleritt-historien illustrerer historien om de hundre og førtifire tusen, og sammen representerer millerittene og de hundre og førtifire tusen begynnelsen og avslutningen på budskapet og verket til de tre englene i Åpenbaringen kapittel fjorten. De parallelle historiene identifiserer de begivenheter som er knyttet til prøvetidens avslutning. Begge historiers verk er blitt forbilledlig fremstilt ved Elia og Johannes døperen.

«Med beven begynte William Miller å utfolde for folket Guds rikes mysterier, idet han førte sine tilhørere gjennom profetiene frem til Kristi annet komme. Med hver anstrengelse vant han styrke. Slik Johannes døperen varslet Jesu første komme og beredte veien for hans komme, slik forkynte William Miller og de som sluttet seg til ham Guds Sønns annet komme.» Early Writings, 229, 230.

Millerittbudskapet identifiserte de «begivenheter» som er knyttet til prøvetidens avslutning, slik disse er fremstilt ved både Elia og Johannes Døperen.

«Det var nødvendig at menneskene ble vekket til bevissthet om sin fare; at de ble oppvakt til å forberede seg på de høytidelige begivenheter som er knyttet til nådetidens avslutning.» The Great Controversy, 310.

I 1989, ved Sovjetunionens sammenbrudd, ble den delen av Daniels bok som angikk de siste dager, åpnet, og en prøvelsesprosess begynte. Prøven var basert på Guds folks evne eller manglende evne til å forstå eller forkaste den økningen i kunnskap som er fremstilt i de seks siste versene i Daniel kapittel elleve; vers som leder frem til det første verset i kapittel tolv, som identifiserer «nådetidens avslutning». Budskapet om «begivenhetene i forbindelse med nådetidens avslutning» ble da åpnet, og arbeidet til dem som var kandidatene til å bli «prester» blant de hundre og førtifire tusen, begynte. Deres arbeid var å «forstå» og forkynne budskapet som er fremstilt i avsnittet. Budskapet og arbeidet til de hundre og førtifire tusen var å fremlegge det åpnede budskapet for å vekke mennesker til å «forberede seg på de høytidelige begivenhetene i forbindelse med nådetidens avslutning».

«I dag, i Elias' og Johannes Døperens ånd og kraft, kaller sendebud som Gud har utnevnt, oppmerksomheten til en verdensbefolkning som er underlagt dommen, til de høytidelige begivenheter som snart skal finne sted i forbindelse med nådetidens avsluttende timer og Kristus Jesu åpenbarelse som kongenes Konge og herrenes Herre. Snart skal hvert menneske dømmes for de gjerninger som er gjort i legemet. Guds domstime er kommet, og på medlemmene av Hans menighet på jorden hviler det høytidelige ansvar å advare dem som, så å si, står på selve randen av evig undergang. For hvert menneske i den vide verden som vil gi akt, må de prinsipper som står på spill i den store strid som utkjempes, gjøres klare, de

prinsipper som hele menneskehetens skjebne avhenger av.» Prophets and Kings, 715, 716.

Historien om Johannes Døperen og Kristus, så vel som historien om millerittene, illustrerer budskapet og arbeidet til de hundre og førtifire tusen. Både Johannes og Kristus forstod sitt budskap som representerende prøvetidens avslutning.

Men da han så mange av fariseerne og saddukeerne komme til sin dåp, sa han til dem:
Ormeengel, hvem har lært dere å flykte fra den kommende vrede? Matteus 3:7.

Kristus framstilte Jerusalems ødeleggelse, den samme ødeleggelsen som Johannes hadde advart de ordkløvende jødene om, som nært forstående. Jesus brukte ødeleggelsen som et symbol på den «vrede» som begynner når Han, som Mikael, reiser seg i Daniel kapittel tolv, vers én.

Kristus så i Jerusalem et symbol på verden, forherdet i vantro og opprør, og hastende frem for å møte Guds gjengjeldende dommer. Veene over en fallen slekt, som tynget Hans sjel, tvang fra Hans lepper dette overmåte bitre rop. Han så syndens spor tegnet i menneskelig elendighet, tårer og blod; Hans hjerte ble rørt av uendelig medynk med jordens hjemsøkte og lidende; Han lengtet etter å lindre dem alle. Men selv Hans hånd kunne ikke vende tilbake strømmen av menneskelig nød; få ville søke den eneste Kilden til hjelp. Han var villig til å utøse sin sjel til døden for å bringe frelsen innen deres rekkevidde; men få ville komme til Ham for at de kunne ha liv.

«Himmelens Majestet i tårer! den uendelige Guds Sønn grepet av uro i ånden, bøyd ned av angst! Synet fylte hele himmelen med undring. Dette synet åpenbarer for oss syndens overveldende syndighet; det viser hvor hard en oppgave det er, selv for den Uendelige Kraft, å frelse de skyldige fra følgene av å overtre Guds lov. Da Jesus skuet ned mot den siste slekt, så han verden innviklet i et bedrag lik det som forårsaket Jerusalems ødeleggelse. Jødernes store synd var deres forkastelse av Kristus; den kristne verdens store synd ville være deres forkastelse av Guds lov, grunnvollen for Hans styre i himmel og på jord. Jehovas bud ville bli foraktet og satt til intet. Millioner i syndens trelldom, Satans slaver, dømt til å lide den annen død, ville nekte å lytte til sannhetens ord på sin hjemsøkelses dag. Fryktelig blindhet! underlig forblindelse!» The Great Controversy, 22.

Advarselsbudskapet som ble forkynt av døperen Johannes og også av Kristus, var det samme advarselsbudskapet, likesom millerittenes advarselsbudskap var det samme budskapet som de hundre og førtifire tusen skal forkynne, og som identifiserer begivenhetene knyttet til prøvetidens avslutning. Tre vitner; døperen Johannes, Kristus og millerittene, vitner om at de hundre og førtifire tusens verk og budskap er en prøvende prosess på liv og død, fullbyrdet ved den kunnskapsøkning som ble avseglet opp i 1989. Budskapet som da ble avseglet opp, er synet for de siste dager, som de vise må forstå dersom de skal være de «prester» som utgjør de hundre og førtifire tusen. Hvis disse kandidatene ikke forstår dette synet, blir de identifisert som ugudelige, eller som dårer, og de går fortapt. De og deres barn blir forkastet i samsvar med deres forkastelse av synet, som er kunnskapsøkningen.

Guds Ord identifiserer at Roma er den makten som opphøyer seg selv, plyndrer Guds folk, og deretter faller og stadfester synet. Spørsmålet om hvorvidt det moderne Roma er pavemakten eller

De forente stater, er prøven som identifiserer hvorvidt disse kandidatene er kloke eller dårlige jomfruer. Prøven er en profetisk prøve utledet av Daniels bok, som deretter bekreftes og fullendes i Åpenbaringsboken. Emnet om det moderne Roma er ikke simpelthen et valg mellom pavemakten eller De forente stater; det er den siste prøven for de hundre og førtifire tusen. Det er en profetisk prøve, og når den forstås rett, omfatter den enhver fremstilling av den avsluttende prøveprosessen som er fremlagt i Guds helligede profetiske vitnesbyrd.

Prøvingsprosessen på Johannes Døperens og Kristi tid var avledet av Daniels bok, slik også prøvingsprosessen på millerittenes tid var det. Som en profetisk prøve er metodikken for hvordan sannhet blir fastslått, like avgjørende for at disse kandidatene skal anvende den rett, som det simpelthen er å holde fast ved det riktige synet på hvem det moderne Roma er. Enten man betrakter den korrekte identifikasjonen av det moderne Roma, eller anvendelsen av den korrekte metodikken, er begge elementene i prøven forankret i Daniels bok. I Daniel kapittel 1 gikk Daniel gjennom en prøvingsprosess i tre trinn, som begynte med kosthold, deretter en visuell prøve, etterfulgt av en prøve utført av Nebukadnesar, et bibelsk symbol på Kongen i nord, den pavelige makt i de siste dager.

Og disse fire guttene gav Gud kunnskap og innsikt i all slags skriftlærdom og visdom; og Daniel hadde forstand på alle syner og drømmer. Da nå de dagene var til ende som kongen hadde fastsatt for at de skulle føres inn, førte overhoffmesteren dem fram for Nebukadnesar. Og kongen talte med dem; og blant dem alle ble det ikke funnet noen som Daniel, Hananja, Misjael og Asarja; derfor ble de stående for kongen. Og i alle saker som krevde visdom og forstand, som kongen spurte dem om, fant han dem ti ganger bedre enn alle spåmennene og stjerntolkerne som var i hele hans rike. Daniel 1:17–20.

«Ved dages ende», som profetisk er de siste dager når de hundre og førtifire tusen blir prøvet, ble Daniel og de tre verdige funnet «ti ganger bedre enn alle magikere og stjernetydere som var i hele hans rike», og Daniel hadde «forstand på alle syner og drømmer». Daniel representerer de hundre og førtifire tusen, som i de siste dager forstår den økning i kunnskap som kom da Kristus, som Løven av Judas stamme, åpnet seglet på «den delen av Daniels bok som angikk de siste dager», i 1989.

Daniel forstod ikke bare mer enn andre når det gjaldt drømmer og syner; han hadde «forstand på alle syner og drømmer». Han representerer dem som anvender metodikken linje på linje, for denne metodikken fører «alle syner og drømmer» sammen til ett sammenhengende budskap. Budskapet som fører sammen alle drømmer og syner til én profetisk linje, identifiserer de «begivenheter som står i forbindelse med nådetidens avslutning». Dette budskapet er stadfestet ved det profetiske symbolet som er det moderne Roma, den makten som opphøyer seg selv, berøver Guds folk og faller.

Den kraften kan bare etableres ved å anvende den rette metodikken. De fleste som bekjenner at de studerer Bibelen, forkaster metodikken med linje på linje, og noen som bekjenner å benytte den, anvender feil de reglene som utgjør metodikken med linje på linje. Disse reglene ble først ført inn i det offentlige vitnesbyrd av millerittene, og Guds folk i de siste dager er blitt advart på forhånd om at de som faktisk er den tredje engels budbærere, vil bruke William Millers regler for profetisk

fortolkning.

«De som er engasjert i å forkynne den tredje engels budskap, gransker Skriftene etter den samme plan som fader Miller fulgte.» Review and Herald, 25. november 1884.

William Miller representerte begynnelsen på de tre englene i Åpenbaringen fjorten, og han ble fremstilt ved Johannes Døperen, som var begynnelsen på det budskapet hvor Kristus var avslutningen. Søster White sammenstiller direkte Johannes Døperens prøvelsesprosess frem til Kristus med prøvelsesprosessen knyttet til de tre englene. Johannes begynte budskapet, og det var ikke før like før korset, da Kristus hadde tatt sine disipler med til Cæsarea Filippi, at Jesus så tilføyde detaljene til det budskapet Johannes hadde begynt. Den første sannheten Johannes identifiserte da han så Kristus, var å identifisere Kristus som Guds Lam, som tar bort verdens synder.

Dette skjedde i Betabara på den andre siden av Jordan, der Johannes døpte. Dagen etter ser Johannes Jesus komme til seg og sier: Se, Guds Lam, som bærer bort verdens synd. Dette er han som jeg sa om: Etter meg kommer en mann som er kommet foran meg, for han var før meg. Johannes 1:28–30.

Så begynte den tre og et halvt år lange prøvetiden som endte ved korset. Etter at Johannes ble myrdet like før korset, begynte Jesus deretter å forklare nettopp den aller første uttalelsen fra Johannes.

Da Jesus kom til traktene ved Cæsarea Filippi, spurte han sine disipler og sa: Hvem sier folk at jeg, Menneskesønnen, er? De sa: Noen sier at du er døperen Johannes; andre Elias; og atter andre Jeremias eller en av profetene. Han sier til dem: Men hvem sier dere at jeg er? Da svarte Simon Peter og sa: Du er Kristus, den levende Guds Sønn. Jesus svarte og sa til ham: Salig er du, Simon Barjona; for kjøtt og blod har ikke åpenbart dette for deg, men min Far i himlene. Og jeg sier også deg at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min menighet, og dødsrikets porter skal ikke få makt over den. Og jeg vil gi deg nøklene til himlenes rike, og det du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og det du løser på jorden, skal være løst i himlene. Deretter bød han sine disipler at de ikke skulle si til noen at han var Jesus Kristus. Fra den tid begynte Jesus å vise sine disipler at han måtte gå til Jerusalem og lide meget av de eldste og yppersteprestene og de skriftlærde, og bli slått i hjel, og reises opp på den tredje dag. Matteus 16:13–21.

Caesarea Filippi er navnet på Panium på Kristi tid, og Panium identifiseres i verset som følger etter vers fjorten i Daniel elleve, hvor ditt folks volds menn, som opphøyer seg selv, men faller, blir ført inn. Johannes Døperens budskap, inspirert og fullkomment, var budskapet i begynnelsen som representerte millerittbudskapet, som var blitt grunnlagt på Millers regler. Kristi budskap ved avslutningen, bygget på og utvidet Johannes' budskap, og det var et forbilde på budskapet ved avslutningen av de tre englene, som er basert på Millers regler og de detaljene som legges til Millers budskap når metodologien linje på linje kommer til avslutningen.

Å komme fram til en uriktig forståelse av det symbolet som knytter synet til symbolet på det moderne Roma, tilsvarer dem i Kristi historie som forkastet korsets budskap. Vi blir underrettet om

at de jødene som forkastet Johannes Døperens budskap, ikke kunne ha gagn av Jesu lære, og at historien om de jødene som gjorde nettopp dette, representerer dem som forkastet den første engels budskap. Millerittene identifiserte røverne av ditt folk, som jeg senere betegnet med ordene «det moderne Roma», som den pavelige makt.

Vi vil fortsette disse betraktningene i den neste artikkelen.